

Maxova pout'

Nikdo se nedokáže myšlenkami vytěsnit z doby, kdy mu bylo nejlépe. Ani Max ne. 70.léta jsou pryč, je rok 2011. Nixon zčernal na uhel a na jeho místo si sednul právník se správnou barvou. Ozzy je sólista, Jimi je mrtvej.

U Maxe ale, čas, jakoby se zastavil, a tabulka na jeho virtuálním kalendáři pořád ukazuje 1976. Lauda mistr světa, Jackson zpívá mezi paterčatama, v kinech běží Hoffman na stopě nacistům, Max je v rauši. A v prdeli.

Jeho život začal v pětapadesátém, hnedle v tomhle městě. Tenkrát ještě mohli lidi putovat z jedny strany na druhou bez větších problémů, město stále působilo jako celek....co si nerozuměl. Až o šest let později, dva roky po emigraci jejich rodiny na druhou stranu postavili zeď. Zeď co milionkrát posprejoval, zeď, která jakoby byla jeho pastí, co ho držela na tomhle místě, a co ani teď, po tom, co strhli tu betonovou, nepustí tohoto chlapa, jež nepřestal bejt dítětem, pryč odsud.

Myslíte, že takovej byl pořád? Ale kdepak. Dělal na stavbě. Nebyl to sice talentovanej zedník, ale práci uměl. Potkal lásku svýho života- Innu, když jim bylo oboum osmnáct. V devatenácti se museli brát, a rovnou nakupovali kočárek. Michael se narodil do normálně fungující, relativně zabezpečené rodiny. Jenže, dva lidi, co si, když se poznali, říkali, že bez sebe už nemohou být, najednou zjistili, že veškerá tahle deziluze je ta tam, a teď je tu jen nenávist, pohrdání, přetvářka, a chuť uchopit tu sošku Merkura co je hned vedle na stole a skončit to ve stylu Doteku Medúzy. Ještěže byl Jindřich VIII. tak velkej zvrhlík, že učinil rozvody naprosto rutinní záležitostí.

Max přišel o všechno. Zbyla mu jen trpkost ze života, nenávist vůči světu, nenávist vůči sobě. Nakonec spadnul do toho, v čem jiní lítali už dávno. První dávka, druhá,...třicet let.

Je s podivem že žije, po všech těch žloutenkách, boomu AIDSu, válkách gangů. Ale je tu. Pomalu kráčí, v jedné ruce táhne kolo, co si ještě pamatuje agenta Stasi na svém sedle, ve druhé zpola vypitou levnou tequilu. Míjí hostel, u kterého zrovna vystupují polští studenti, vedení profesorem, jež je zmatenější než samotnej Max, kterej hledá už pár hodin někoho, kdo by ho vytáh z nejhoršího.

Pohrdá tímhle světem, kde Dolce&Gabbana znamená víc, než „Ahoj, kamaráde.“ Hledá ty, kteří ho před lety vozili na sedačce spolujezdce v Broukovi, jako by to byl jejich starý známý, i když ho potkali jen o dvě ulice dřív. Stejně tak pohrdal i tím učitelem. Hnusil se mu natolik, že ho oslovil.

„Héj, kamaráde, potřebuješ pomoct? Vidim, že se v tom seznamu moc neorientuješ,“ řekl, pokynujíc na něj rukou, ve které svíral tequilu. Profesor, viditelně neobeznámený s jazykem Goetheho ho sice mrknutím oka zaregistroval, hned se ale jeho pohled opět soustředil na změř jmen v seznamu a začal hlasitě, nervozním tónem číst jména studentů- KOWALSKI, KRECZIANSKY, RZEPINSKA,...

Žáci kolem něj měli očividně radost z toho, že jejich přihloupilý kantor je terčem posměchu pouliční lůzy, a Maxe v tomhle potichu gesty podporovali. To ale byl přesně ten signál, kdy přestat. Fandění chtěl před lety, když ještě seděl u bicích, ne u svých chvílek drzosti, strávených nad krysíčkou v brýlích a péřovce. A tak se, za vrzání zadního kola bicyklu, brzy ztrácí v mlžném oparu podzimmí ulice.

Tak jsem tedy v Berlíně. Městě zdí, dvou států, Hitlera. Je na něm něco pozitivního krom toho, že je to dobrý důvod proč na pár dní nepokračovat v absurditě jménem škola? Přijel jsem sem, abych si konečně trochu začal užívat života. Nic přede mnou není, za mnou jen mlha.

V zájezdu pár holek, který by i Adolfa přesvědčily, že árijky nejsou všechno, v kapse balíček durexek, taška plná pití, v bundě dva jointy. Hlavou se mi mňhá plno věcí. Vztah s holkou, jež

skončil před několika měsíci, ale jež zanechal škodu, jako kdyby to bylo včera. Srdce zeje prázdnotou, duše samotou.

Za rohem si vytáhne z kapsy krabičku marlborek, jednu z mála věcí té doby, jež ještě jsou k mání, a zapálí si.

Kde bude spát? A kde sakra sežene ty peníze na dávku....

Tim by mu ji mohl prodat lacino, ale stejně, zadarmo ani kuře nehrabe.

Má to vůbec cenu, spát s nějakou? Vrábí mi to Anežku? Není lepší opít se, a vyzpovídat se z toho všeho někomu, kdo bude na blízku? Třeba to bude nějaká pěkná holka....Damn!

Vyděšené hlasy, zrychlené kroky lidí z místa, kde se očividně něco stalo. Maxovi je to jedno, klidně jde dál, za ta léta toho ostatně ve městě viděl víc, než je zdrávo. No tak co se děje?-

Aha, někomu je nevolno. Sakra, nějak hodně...

Typickej člověk, co nestíhá tempo moderní doby. Modrý dlouhý kabát, brýle bez obrouček, červená proužkatá kravata, další infarkt. Možná poslední. Nikdo mu nechce pomoci, leží bezvládně na zemi, a to, že je sanitka na cestě, mu k záchraně života momentálně očividně nepostačí. Babka z domu od naproti se na celé divadlo dívá s fantasticky nezáživným výrazem, který jistě nasazuje i při kouknutí na obrazovku televize, když hraje Schalke.

Max něco zabrumlá o tom, co se s tím světem děje, a nakonec poklekne k Dieterovi.

Dýchá, motá se mu hlava, cítí jen tu hlavu, zbytek těla- jakoby neexistoval, nebyl jeho součástí. Najednou slyší, jak se nad něj konečně někdo sklonil. Dobré znamení- žiju!

Dva muži, stejně staří. Jeden bohatý, jeden chudý. Jeden bezmocný, jeden v deliriu.

Anežko, chci zapomenout. Je večer, povede se mi to dnes?

Odrazy blikaček sanitky se rozléhají po výlohách v celé ulici. Dieterovi je špatně, najednou ale, jako by si uvědomil smysl toho všeho. Nebo alespoň nesmysl toho všeho. Celý život se pokoušel o to šplhat nahoru. Zanedbával všechno, šetřil si na passata, místo toho aby si koupil nové boty. Házel špínu na přátele, aby se dostal výš. Co teď z toho všeho má?

Max, jež poprvé za svůj bláznivý život měl starost o někoho jiného než o sebe, ho chce doprovodit k sanitce, záchranář ho ale odstrkuje. Pacienta kvapně naloží, a sprinter už ujíždí do nejbližší nemocnice. Ulice, jež na chvíli ožila, se opět vrhá ke svému stereotypnímu podvečernímu životu. Max zvedne kolo ze země, a podívá se směrem k místu, kde potkal přítele. Přítele, nikoliv dealera, nebo narkomana co si střeží svou dávku, ale člověka, jež ve strachu o svůj osud začal komunikovat pomocí očí s jediným člověkem, co v sobě měl tu slušnost, aby mu pomohl.

A hle, na zemi odměna.

Dva panáky vyřešily stesk. Jde to rychle když se člověk baví, rychleji než když pijete doma sami. Jenže najednou cítím- chci bejt sám. Hnusí se mi to tu, hnusí se mi, do čeho sem se dostal, do jaké společnosti, do jaké pasti.

Všichni se tváří děsně dospěle, a pak soutěží o to, kdo se nejvíc opije. Kdo vyhraje, toho popíší lihovkou a daj mu ruku do kyblíku s teplou vodou.

Mohly to být peníze pro vstup do méně absurdního života. Max ho ale měnit nechtěl. Nejspíš ho to ani nenapadlo.

Tim si dneska namastil kapsu.

Dietera napojili na množství přístrojů, že by mu i Stephen Hawking záviděl. Nemluvil, přestože mohl. Koukal fascinovaně na tento svět kolem něj. Staral se o něj bezpočet lidí, jemu ale utkvěl v hlavě ten první- jediný co pomáhat nemusel, a přesto to udělal.

Už žádné pocity blaženosti, co by pocíťoval kluk, kterej hledá smysl života, myslíc si, že ho toxikomanie někam posune. Jen oddálení agónie o pár hodin. Teď už se to kolo táhne snadněji, tequila se pije líp. Už nic neřešil, bylo mu jedno jak se asi má ten manažer, za jehož peníze je mu teďka dobře. Doklady vyhodil, stačil si přečíst jen iniciály.

D.M.

„To je jako Deutsche Mark,“ zvolal nostalgicky, a začal se smát svému úžasnému přirovnání. Rozkašlal se. Tubera na ulicích (asi) už není, stejně ho ty plíce ale štvou. Všimnul si toho už tak před šesti lety když vybíhal schody, teď už je to na pořadu dne alespoň jednou ztratit dech. Hrůza, cítit stáří. Duši je dvacet, je v ní to rebelství a chuť podnikat plno nového, tělo už ale vše bere jinak. A ví jak to dát najevo.

Jdu spát. Absurdno přerostlo do nové dimenze. Vypili míň jak já, zažili míň jak já, přesto- tohle všechno. Nemá cenu dělat něco, co nechci- být tu s nimi. Dobrou noc.

Zatímco jsem spal v hostelovém pokoji a Max na lavičce parku, Dieter usíná. Ještě stihne zašeptat větu tomu vousáči s kolem, co mu vzal peněženku.

„Kde jsi...?“

Je ráno. U snídaně, již by nepozřel ani navráťivší se z gulagu, koukám po ostatních. Růžolíci se pár, jež včera jistě neskončil v rozdílných postelích, neuvěřitelně ošklivá holka se zadkem jak velryba, co v noci stihla určitě uspokojit na mol opilého kamaráda, a desítky otrávených obličejů, srkajících čaj, nadávajících na to, že je chlast svině.

Stejně se brzo napijete. Nevíte jak bez toho dospět.

Maxovo ráno, jako každé jiné- probuzen dvojicí policistů. Některé zná, některé mladé teprve poznává, rád nemá ani jednoho z nich. Co teď? Tělo už chce další dávku, kde sakra vzít peníze. Je no jo, portmonka...jde se za Timem. Chce to ale pořádněj rozjezd do dne!

Odjíždíme, muzea jsme prošli, flašky vypili, je čas se vrátit. Co mi to město dalo? Viděl sem nespočet obrazů a hroud bahna co někdo splácal do podoby Ježíše. Viděl sem hostel. A jednoho žebráka s kolem. Nic víc.

Zatímco autobus uhání směrem z města, do kterého jsem na den utekl před realitou, v metru na Zoologische Garten sedí Max. V krvi už mu koluje pořádná dávka, co mu dává sílu. A vzápětí, i když to neví, nebo spíš ví, ale nechce s tím nic dělat, mu ještě víc síly ubere. V nemocnici Dieterova duše opouští tělo a stoupá z budovy vysoko, vysoko nad Berlín.